

DEBATT

JONAS LIND:

Risk för missnöjesparti

Valnederlaget är vårt eget fel. Den utslätade profilen kan inte mobilisera de av våra väljargrupper som tappat tron på politiken. För dessa är moderaterna lika mycket en del av det förhatliga etablissemanget som de andra partierna. Vi har tappat kontakten med en genuint folklig strömning av antiöverhet och antipolitik. Om vi moderater inte snabbt skaffar oss en skarpare profil är risken för ett populistiskt missnöjesparti överhängande.

1985 var det 0,7 miljoner röstberättigade som blankröstade, röstade på något skämtparti eller låg på soffan. I år har den siffran stigit till drygt en miljon. Ett soffliggarparti skulle bli större än moderaterna och bli det näst största partiet. De trendkänsliga storstadsområdena och ungdomsväljarna visar vägen. Lägg därtill att många av miljöpartiets röster främst är proteströster. Vad vi nu ser är en flykt från politiken. Klyftan mellan den politiska verkligheten och människors vardags-erfarenheter har nu blivit för stor. Bland många etablerade grupper går nu en genuint folklig strömning av antipolitik och antiöverhet. Även bland unga yrkesarbetare i storstäder sprids attityder som idag inte har någon politisk hemvist; "Varför ska jag som jobbar och sköter mig betala till en massa lata drägg som sjukskriver sig när det är OS?".

Dessa grupper av soffliggare skulle kunna vara moderata väljare! Men hur skulle de kunna tända på våra intetsägande budskap och i alla lägen diplomatiskt oantastliga formuleringar som; bättre med moderaterna, bättre skolor, bättre välfärd, bättre försvar och valfriare sjukvård? Vårt budskap uppfattas de facto som ett systemförsvar av dessa grupper.

För dem är vi lika mycket en del av etablissemanget som socialdemokraterna, folkpartiet och centern.

Idag, under brinnande högkonjunktur med stigande reallöner och full sysselsättning, är denna strömning stum och oartikulerad. Men en försämrad samhällsekonomi och ett övermodigt rödgrönt block i riksdagen kommer med stor sannolikhet att driva fram ett populistiskt antiintellektuellt missnöjesparti. En partiledare som till personligheten är en blandning av Bert Karlsson, Sven Melander och Jan Guillou skulle lätt få fotfäste i riksdagen. Ett parti där en karismatisk partiledare på bred dialekt för fram budskapet; "skatterna är för höga, stoppa invandringen, spriten är för dyr, TV-programmen för dåliga, politiker är pack, bomba de ryska u-båtarna". Det vore djupt olyckligt om rasism och främlingsfientlighet skulle få en politisk plattform.

Att en skarpare profil måste ge röstförluster åt vänster är en myt bland moderatpolitiker på kommunnivå. Klyftan mellan de aktiva moderatpolitikerna och våra potentiella väljargrupper har aldrig varit större än nu. Det är genom att INTE tala om våra egna idéer vi förlorar styrka och lyskraft. Våra soffliggare har resignerat inför den socialdemokratiska hegemonin och tror inte oss om att kunna förändra samhället. Många moderata lokalpolitiker är något av systemets fångar. Det politiska projektets överideologi är att det är med politiska beslut man ska lösa människors problem, att ökade statsutgifter är det enda sättet att öka välfärden. Man deltar i ett spel där socialdemokratin bestämt spelreglerna. Då är det bekvämast att passivt spela med. Man vill ju inte förstöra den gemytliga stämningen när man åker

på planeringskonferens med sin nämnds tjänstemän och socialdemokratiska ledamöter. Partiet gör sig själv en stor otjänst genom att ta hänsyn till dessa ryggmärgskonservativa krafter som tror att moderat politik handlar om att förvalta det socialdemokratiska högskattesamhället och kvittera ut nämndearvoden åt sig själva. Dessa bromsklossar skulle ofta inte ens klara av att hålla en skolpresentation eller ett torgmöte. De har inget att göra inom moderaterna. För att få fram duglighet och kompetens måste personvalen inom partiorganisationen starkt centraliseras.

Två uppgifter är överordnade inför 90-talet: att hindra uppkomsten av ett missnöjesparti samt att sätta upp en egen alternativ vision av det goda samhället.

Det är bråttom. När statskassan tryter kommer njuggheten mot flyktingar att öka. Det är detta som rasismen kommer att utnyttja. För att slå undan benen för dessa krafter måste vi ge flyktingarna möjlighet att göra rätt för sig.

Ge flyktingarna arbetstillstånd direkt vid ankomsten till Sverige och dra in de årslånga skattefinansierade hotellvistelserna. Annat som ger rasisterna vatten på sin kvarn och bör avskaffas är startbidragen och förtur i bostadskön.

Vi måste ta avstånd från det politiska

etablissemanget som blivit högskattesamhällets försvarare. Detta för att det ska synas tydligt att vår vision om det goda samhället skiljer sig radikalt från de förhärskande socialdemokratiska idéerna. Även om människor gillar våra enskilda förslag om de får dem förklarade för sig vinner socialdemokraterna på sin allmänna moraliska legitimitet. "Moderaternas förslag handlar bara om kalkyler och pengar, en orättfärdig politik som ökar klyftorna i samhället, vi socialdemokrater tänker på människorna". Vi kommer ALDRIG att besegra socialdemokraterna om vi inte kan legitimera våra ståndpunkter med moraliska argument. Därför måste vi återvända till huvudfaran i den västerländska samhällsfilosofin, respekten för individens frihet att ta moraliskt ansvar för sitt eget liv. Det är först när vi insett att samhällets moral måste bäras upp av individerna som vi kan avvisa den socialdemokratiska definitionen av välfärd som lika med stat. Att ändra människors grundläggande värderingar kan inte göras enbart genom att tala OM idéerna. De måste tryckas ut i samhällsdebatten under hård konfrontation. Det är bara genom långsiktig målmedveten och kompromisslös ideologisk strid som vi kan åstadkomma ett systemskifte.